

Dopisi.

Iz ljutomerske okolice. Dne 7. maja je »Zveza gasilnih društev v ljutomerskem okraju« po napovedi načelnštva imela shod v Veržeju. Žal, da se je odzvalo temu pozivu prav malo društev. Nekaj jih je bilo morebiti zadržanih zbog velike vode, ali bolje rečeno, zbog slabih cest, čeravno ni bilo tako hudo; a pri mnogih jasno opazujemo ali zakrito ali očitno obstrukcijo. Čudno, da se je ta komedija priklatila že tudi v naše kraje. Dotičnike pač obžalujemo. Nemalo nas je to dirnolo, a možato smo čez to odšli k dnevnemu redu.

Veržejsko gasilno društvo je nas došlo prav prijazno in dostojno sprejelo, polnoštevilo v paradi in z domačo godbo, ki je to pot svojo nalogo rešila še dovolj povoljno. Navdušenost pa je obšla vse, ko smo pod krasno zvezno zastavo korakali k cerkvi, kjer smo se vsi udeležili pozne službe božje. Č. g. župnik Janžekovič nam je iz prijaznosti opravil pozno mašo. (Hvala mu!) V pridigi je v stvarnem govoru o sv. Florijanu nam postavil lep vzgled, kako se »zlato v ognju čisti,« kako se človek še le v neizgovornih in nevarnostih pokaže pravega človeka-kristjana.

Po službi božji so imeli veržejski gasilci po zahtevi zaveznih pravil javno vajo. Videlo se je, da imajo gasilci, čeprav to društvo še le malo časa obstoji, v glavnem ravnanju z gasilnim orodjem že precej spretnosti in torej želimo, da vrlo napreduje. Težav je res povsod, a ustrašiti se jih — ni možato. Potem so se zbral vsi gasilci v gostilni gsp. Henrika Klemenčiča, ki je tudi orodni oskrbnik gasilskega društva. Pri dobri postrežbi odprla so se vsem srca in kmalu je bilo raz vse obraze videti, kako se veselijo drug drugega videti, kako se navdušujejo v medsebojnih pogovorih. Tak prizor človeku kar srce topi; kdor i mogel neganjen ostaniti, moral bi imeti ameneno srce. Ta pa, ki se takim priložnostim nalašč ogiblje, menda srca niti nima, ali je morebiti »povojen sebičnejš«. Kdor ne pema zahtev in dolžnosti, kakoršne stavlja društveno življenje posameznikom, naj se reje uštev ogiblje, ker tak društvu nič ne koristi a mnogo škoduje. Vrhu tega pa še kvarsvoje zdravje, ko v svojem gnjevu tiči v klenem zakotju, jezo grize in črne nakandlepa. Veržejsko društvo je dosihmal ved rado nastopilo, kjerkoli so druga druva kaj počenjala, toda ne z posameznimastopniki, ampak kolikor mogoče polnoštevno. A sedaj mnoga društva niti enega zasauka niso poslala, čeravno je shod napovla zveza, torej bi to po pravih storiti md. To dolžnost so razumevala le nekateruštva. (Cven, Krapje, Mota in Ključaj.) Čast njim!

lišali smo pa celo, da nekateri načelnštva napovedi zveze društvom niti prijavili nio je naravnoč največa nemarnost. Nekudje bi se vsaj civilno udeležili, ako ji molčanje poveljnika javen nastop onenilo. Nekateri gasilni dostojanstveniki pislijo, da so društva samo za njih časnost, da so jim oni solnce, brez kateruštva ne morejo živeti. Ta grozna zasnost! Čudimo se! Nekateri so se celo jenim čutili, ker jih zveza baje ni povabila. Kaj pa še? Kot udje zveze i dolžni pokornost, ona nas torej nima ni rokavicami vabiti, ampak zapovedati.

božji, pogledite pravila in mislite na linacijo in razmere se bodo zboljšale!

Od Sv. Jurija v Slov. gor. Pri nas ino spimo. Vsi sosedi naši ustanovili najmanj že svoja bralna društva, a rski narodnjaki še ga nimajo. Čudno, vno pri nas najdalje traja narodna brezst, ko vendar imamo mnogo za dobro vnetih mož. Kaj je pač vzrok, da se udimo k narodnemu delovanju, da se družimo drugim bratom slovenskim, ki ejo svoje moči v prosveto in občni blavenskega ljudstva? Zakaj ležijo pravila

tako dolgo med akti? Zakaj se ne vname ogenj? Ali nameravamo mi sami zaostati za drugimi, ali še čakamo, da nas od drugod začnejo dregati? Sramotno bi bilo v resnici to za nas, ker kazali bi s tem, da nimamo sami toliko moči v sebi, da vstanemo, da stopimo na površje ter pokažemo, da se tudi v nas tli ogenj ljubezni do domovine, do zatiranega slovenskega naroda! Žalibog, imajo še vedno pri nas svojo veljavo besede pesnikove: »Slovenci smo potrpežljive ovce« — ne dajmo si več tega reči; tudi potrpežljivost ima svoje meje; vrzimo raz sebe breme, ktero nam nalaga neusmiljena tujčeva roka! Geslo bodi nam vedno: »Prost mora biti, prost moj rod, Na svoji zemlji svoj gospod!« A pomagaj si sam, in Bog ti pomaga, pravi pregovor; pomagajmo si tudi mi, združimo se, zaupajmo drug drugemu, razkrijmo si svoje misli, ki jih gojimo na tihem, ne bojmo se samega sebe, ampak krepko na delo; vspodbujaj nas predrznost nasprotnikova, ki poganja v srcu našega naroda ter širi svoje veje nad naše ljudstvo, da je ugrabijo in zadušijo — ne spimo več, ne držimo križem rok ob času, ko smo v nevarnosti, da nas uniči kruti sovražnik! — »Živeti vrli mož ne sme za sé«, pridruži naj se sosedu in oba tretjemu in skupno delujmo za boljšo bodočnost! Veljaki šentjurski, zediniti se, in Vašemu trudu bodo hvaležni še pozni rodovi! »Brez dela, truda, bratje, ni uspeha, torej na dan Slovan! slovenska ti mladina! Najlepše delo čaka te, na dan!«

Iz Petrovč. (Nove občinske volitev.) Gotovo je še marsikateremu cenj. bralcev »Slov. Gosp.« v spominu, kakšen volivni vihar je bil v tukajšnji občini pred tremi leti, ko so se staremu, nemškemu molohu se klanjajočemu občinskemu odboru kar nenadoma stolci v občinski posvetovalnici izpodmaknili in so se na nje posadili vrli sinovi majke Slovenije, zvesti Bogu, domovini in cesarju. — Padla je takrat močna trdnjava spodnještajarskega nemčurstva. Pristaši stare stranke so še sicer nekaj časa rohnili, zabavljali in ropotali prav po Wolfovem kopitu proti tej spremembi; stavili so vse mogoče ugovore, ker niso mogli preboleti tako hitro tega nenadnega udara. Ali tudi oni so s časoma umolknili, uvidevši, da zna novi odbor varčnejše od starega gospodariti. V izgled samo nekatero številke! Res, da je stari odbor 659 gl. 3½ kr. zapustil denarja v občinski blagajni; a kaj pomaga denar v blagajni, če so pa zunaj mnogo večji dolgovi. Savinjska uravnava bila je od 5 let na dolgu v znesku 3161 gl. 41 kr., kraj. šolskemu svetu je za razširjanje ljudske šole bil dolg po 500 gl. Koliko je bilo pa še drugih manjših dolgov, preobširno bi bilo vsako posebej navajati. Ni se torej čuditi, da se je pri tako ogromnih dolgovih (čez 4000 gl.) mala svota ostalega denarja kmalu porabila; in ker savinjska uravnava le še ni bila izplačana, odredilo je c. k. okraj. glavarstvo v sporazumljenju z drugimi uradi, da so se občinske doklade, namenjene v pokrite občinskih upravnih stroškov, pridržavati začele in so se pridržavale celi dve leti. Županstvo bilo je torej dve leti brez občinskih doklad, brez glavnega vira občinskih dohodkov, ali vendar vsled varčnega in modrega gospodarstva ni prišlo v vsi svoji dobi nikdar v denarno zadrego; tudi ni, kar je glavno za davkoplačilce, povišalo občinskih doklad in ostalo kakor malokatera občina sedajni čas pri 20% občinskih doklad. Pri vseh teh razmerah pa so se še vendar v dobi sedajnega odbora poplačali vsi dolgovi, da se smelo reče: občina Petrovč je brez dolgov in še ima par stotakov v občinski blagajni.

Kaj ne, dragi bralci, takšen občinski odbor je na svojem mestu, tako znajo gospodariti možje veri in domovini zvesti! In takšne občinske odbore naj bi imela vsa širna Slovenija.

Zatorej mislim, da si tudi vrli petrovski občani ne bodo mnogo premisljali in bodo na dan nove volitve dne 23. maja t. l. iz-

volili zopet jednoglasno dosedajni odbor in mu s tem najočitneje izrekli svoje zaupanje in priznanje. Udeležite se torej v obilnem številu volitve in pokažite svetu, da stojite hrabro na braniku mile nam domovine kot jeden mož in da ni razpora med Vami. Bog in narod!

Iz Ljubljane. (Vseslovenski shod kršč.-soc. delavcev.) Tovariši, prijatelji krščansko-socijalne organizacije! Že lani smo hoteli pokazati na sijajen način svojo neomejeno in neomajano udanost do našega presvetlega cesarja Franca Jožefa I. o njegovi petdesetletnici vladarstva. Toda eden izmed privržencev tiste rdeče internacionale, zoper katero se borimo tudi mi, nam je zlobno prepečil prelepo slavnost. Toda mi ne odnehamo! Lani nismo mogli, zato hočemo pa letos pokazati dné 28. maja svojemu premilemu vladarju, varuhu delavskih stanov, svojo otroško ljubezen in vdanost.

Delavski stanovi so v naših deželah silno zaostali v napredku. Čas je, da se ganemo: pri shodu se hočemo resno pogovoriti in določiti, kako naj se vredi zanaprej skupna organizacija vseh slovenskih krščansko-socialnih delavcev v obrambo in dosego naših pravic. Binkoštni prazniki so prazniki ustanovitve sv. katoliške cerkve; nedeljo potem pa bodi praznik ustanovitve zveze vseh slovenskih krščansko-socijalnih delavcev. V javnem življenju naše države še vedno vladajo mnoga pogubna načela. Dokler ne izginejo zadnji sledovi teh načel iz javnega življenja, ubogi delavski stanovi ne bodo gledali boljših, srečnejših dni.

Na shodu dné 28. majo se bomo organizovali vsi slovenski krščansko-socijalni delavci v odločivni boj zoper vsa pogubna načela. Skupno hočemo bojevati ta boj na celi črti. Dokler ne zmagamo, tudi ne odnehamo! Ta dan se bode blagoslovila tudi naša zastava. Ta nas bo zanaprej vodila v boj za načela krščanske ljubezni in krščanske pravičnosti. S tem vas, dragi tovariši, in vse cenjene prijatelje slovenske krščansko-socijalne organizacije vabimo k shodu. Pridite! Z Bogom na delo za krščansko ljudstvo! — Pripravljavni odbor za prvi vseslovenski shod kršč.-soc. delavcev v Ljubljani.

(Od Sv. Marjete pri Pesnici) se nam piše: Tukaj smo zopet med vodo. Že četrto-krat nam je blatna voda preplavila travnike in tako popolnoma ugonobila prvo kositev. Lani nismo dobili ne trohice sena, otave prav malo, letos se zopet tako kaže. Dokler ne bo Pesnica uravnana, ni upanja, da se naše razmere kaj izboljšajo. Posestniki obupavajo in pomoči še ni kmalu pričakovati. Naši slovenski poslanci so se sicer krepko potegnili letos v deželnemu zboru za uravnavo Pesnice, toda Bog zna, če bo se kaj zgodilo, kajti nemški poslanci nimajo sreča za slovenske kmete, nimajo sočutja z njegovo nesrečo in trpljenjem, in zato bodo v odseku zopet zavlekli celo stvar. Nemci hočejo, da slovenski kmetje pridejo kmalu na boben, da potem meščani in tržani pokupijo njih posestva in domove. Že cela mariborska okolica je v rokah mestnih gospodov in vedno dalje in dalje sega njih grabežljivost. Slovenski kmetje, varujmo se Nemcev!

Gospodarske stvari.

Grozdna plesnoba.

Oidium Tuckeri. Piše A. K. oskrbnik.

Mnogotere tolezni se nahajajo pri naših rastlinah, med temi žalibog posebno pri naši ljubi vinski trti. Ako se ozremo za pol stoletja nazaj, razvidimo, da vinska trta ni imela škodljivcev in boleznih, kakor jih ima dandanes. Ne bodem našteval različnih škodljivcev in boleznih, ki napadajo vinsko trto, kajti vinogradnikom so že več ali manj znani. Namen mi je, kratko opisati bolezen pod imenom: »Grozdno plesnoba,« in konečno navesti sredstvo, kako se je je obvarovati.